

Đào Tâm

Contents

Đào Tâm	1
1. Truyện Ngắn - Fresh Quả Quả	1
2. Phần 1: Mơ Mộng	2
3. Phần 2: Tỉnh Mộng	6
4. Phần 3: Mộng Diệt	9

Đào Tâm

Giới thiệu

Đào Tâm là truyện ngắn trong tuyển tập Thập Vạn Cuồng Hoa Nhập Mộng Lai . Thập Vạn Cuồng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dao-tam>

1. Truyện Ngắn - Fresh Quả Quả

*Giới thiệu:

Đào Tâm là truyện ngắn trong tuyển tập Thập Vạn Cuồng Hoa Nhập Mộng Lai .

Thập Vạn Cuồng Hoa Nhập Mộng Lai bao gồm các truyện ngắn huyền huyền cổ đại độc lập, sẽ lần lượt được xuất bản. Các truyện ngắn bao gồm 5 quyển theo thứ tự: “Đá Nghiệm Sinh”, “Đào Tâm”, “Quỷ Động”, “Thôn Cật”, “Kim Ngư Hoa Hỏa”.

Mỗi một truyện ngắn là một câu chuyện cổ đại riêng biệt, các cặp đôi trong truyện cũng hoàn toàn riêng biệt. Tuy nhiên, có một nhân vật nam sẽ xuất hiện xuyên suốt trong tất cả các truyện ngắn này - nhân vật Đan Tham: Một người vô cùng bí ẩn.

*Fresh Quả Quả: Đây là tác phẩm của Quả Quả, vẫn dùng phong cách mẹ kế trước đây, đối với nữ nhân nhà mình luôn xuống tay tàn nhẫn, hu hu hu, ngược đến không chịu được ••• ••• nhưng tuyệt đối là tình phẩm ••• •••

*YoungMin05: Một số thông tin cho các bạn, tuyển tập truyện ngắn “Thập Vạn Cuồng Hoa” được sáng tác năm 2011.

Chỉ có “Đào Tâm” là được xuất bản, 4 tác phẩm còn lại trong danh sách tác phẩm của chị bị khóa. Nhưng mình cũng sẽ edit đủ, chỉ là về sau có xuất bản thì không biết sẽ có thay đổi gì hay không.

- thật ra còn có thể hiểu là “Thật Lòng”, nhưng mà với truyện ngắn này, mình sẽ dịch theo nghĩa đen, khi đọc hết, các bạn sẽ hiểu được vì sao. Mới đầu mình cứ chắc mẩm rằng cái tựa có nghĩa là “Thật Lòng” =)). Edit xong đã biết là mình sai lầm quá~^^.

Ngày 26/02/2015

2. Phần 1: Mơ Mộng

Truyện ngắn có 3 phần.

Converter: Sâu Lười@Tangthuvien

Mình sẽ không nói truyện ngắn HE hay là SE. Bởi vì không có ai chết, không có ai xa ai, vị trí của người nào ở đâu, đến cuối cùng vẫn ở nơi đó. Vì vậy, còn phụ thuộc vào cảm nhận của từng bạn.

Mình chỉ có thể nói một câu muốn đời khi đọc truyện ngắn của Fresh Quả Quả, đó là đau đớn!

Phần 1: Mơ Mộng

Ta mất hơn hai mươi năm mới tìm được nàng, làm sao có thể dễ dàng bỏ lại nàng mà đi đây?

.....

Giống như thường lệ, ăn cơm tối xong, tôi và Vong Ngôn đi tản bộ, leo đến đỉnh một ngọn núi nhỏ để ngắm mặt trời lặn.

Chàng đột nhiên cười hỏi tôi: “Nguyệt Lạc, nàng vì sao trong người luôn mang theo một thanh chủy thủ? Là sợ chưa thành thân mà ta lại có cử chỉ gì vô lễ với nàng sao?”

Tôi cắn vào cánh tay của chàng một cái, từ trong ngực lấy ra thanh Ngân Tỳ có mùi thơm lạ lùng, nước sơn đen như mực cho chàng xem: “Thanh chủy thủ này là trước kia sư phụ cho ta, muốn ta mang theo bên mình, nói là có thể trừ tà phòng thân, tránh bệnh dương thần.” [Thanh chủy thủ: Con gao găm, giống như thanh gươm nhỏ.]

“Nguyệt Lạc còn có sư phụ sao?” Đôi mắt phượng của Vong Ngôn hơi nhíu lại, ánh sáng lúc hoàng hôn chạng vạng phủ lên gương mặt như ngọc của chàng, thần nhiên toát ra một màu đỏ tươi ẩn hiện.

“Thân thể của ta trước kia dễ mắc nhiều bệnh, lúc mười tuổi, sư phụ dẫn tôi đến điều trị cho ta. Sư phụ nói cuộc đời của người có hai ý nguyện, một điều trong đó chính là muốn thu nhận đồ đệ. Sau đó ta đã bái ông ấy làm thầy, người tặng cho ta thanh... Ngân Tỳ này. Về sau bệnh của ta dần dần khỏi hẳn, nhưng mà mấy năm nay đều chưa từng gặp lại người. Nghe sư phụ nói, người nhận đồ đệ so với cây Ma Tước trong sân nhà ta còn nhiều hơn, có khi đã không còn nhớ rõ ai là đồ đệ của mình nữa rồi.” Tôi nhớ lại người luôn mặc một bộ áo đỏ ấy, đột nhiên có chút cảm khái.

“Đó là ý tứ của người, Nguyệt Lạc số mạng thật tốt, có phụ thân cưng chiều, lại có sư phụ yêu thương. Hiện giờ lại vì ta mà bỏ qua tất cả, nhưng ta ngoại trừ một lòng chân thành, thì những thứ khác, cái gì cũng không có để cho nàng...”

Tôi nhẹ nhàng lắc đầu: “Đừng nói như vậy, chỉ cần có thể cùng chàng ở chung một chỗ, ta có khổ sở gì cũng không sợ. Đồng ý với ta, mặc kệ dù có phát sinh chuyện gì cũng đừng rời xa ta.”

“Ta mất hơn hai mươi năm mới tìm được nàng, làm sao có thể dễ dàng bỏ lại nàng mà đi đây?”

Vong Ngôn mỉm cười ôn nhu, một thân áo trắng phấp phới trong gió, ánh mắt đen láy như mực nhìn vào tôi, giống như có thể chứa đựng được cả thế gian này.

Tôi và Vong Ngôn quen biết vào một năm trước, phụ thân mời cho tôi một thầy đồ tên Tây Tịch, nhưng đột nhiên ông ấy bị bệnh nặng, học trò của ông ấy liền thay thế để dạy cầm kỳ cho tôi. Ngày ấy tôi lại lười biếng dậy muộn, vấp vớ đi vào trong đình. Vong Ngôn đang đánh cờ để chờ tôi, khuôn mặt hơi cúi xuống, giống như người ở trong bức họa. Hai chúng tôi vừa gặp đã thương, lâu ngày sinh tình, càng không thể vãn hồi.

Lâm gia mấy đời chỉ có một mặt con, năm mẫu thân sinh tôi, vì sinh khó mà chết, phụ thân tình thâm, mãi vẫn chưa cưới thê nạp thiếp, trong nhà lại ít người, tôi từ nhỏ thân thể đã luôn mắc nhiều bệnh tật. Lâm gia mặc dù không phải là danh môn vọng tộc gì, nhưng nhiều thế hệ đã buôn bán kinh doanh, coi như cũng là phú hào một phương.

Phụ thân yêu thương tôi, luôn luôn dễ dàng chiều ý, việc hôn nhân của tôi cũng vô cùng thận trọng, về gia thế và tướng mạo của đối phương thì không thể không soi xét. Tôi lúc ấy nghĩ nữ nhi ai cũng phải lập gia đình, lén chạy đến quan sát người kia, cảm thấy không quá mức bất mãn cho nên cũng liền đáp ứng. Ngờ đâu một lần vô tình gặp gỡ, chàng lại làm mất hồn tôi, hôn sự trước kia tất nhiên là không chịu, muốn từ bỏ. Phụ thân nói quân tử không nói hai lời, không cho tôi từ hôn, lại còn âm thầm ở sau lưng tôi mà uy hiếp dụ dỗ Vong Ngôn. Rõ ràng chẳng qua cũng chỉ vì thành kiến về vấn đề dòng họ, ghét bỏ Vong Ngôn không tiền không thế mà thôi.

Vì thế, giống như những câu chuyện tiểu thư khuê các vẫn thường được phân tích diễn giải trong sách, tôi theo Vong Ngôn bỏ trốn, đến một nơi gọi là Uyển Thành. Dù lúc rời khỏi nhà đã mang theo bên mình một số ngân lượng lớn, lại còn ngân phiếu và đồ trang sức, nhưng Vong Ngôn lại không chịu dùng một phân tiền của tôi. Chúng tôi ở ngoại ô mua một ngôi nhà nhỏ, hầu như đã tiêu tốn toàn bộ dành dụm tích góp mấy năm nay của chàng. Vong Ngôn lại lạc quan và kiên định, vò rối mái tóc của tôi: “Đường đường là nam tử hán, chẳng lẽ ngay cả vợ của mình mà cũng đều nuôi không nổi sao?”

Thật vậy, Vong Ngôn đầy tài hoa, lại không biết vì sao, cho tới bây giờ cũng không ham công danh. Tôi cũng không muốn chàng có chức vị, dù cho có chịu đựng mọi ngăn cản của phụ thân, cũng không ủng hộ chàng giành lấy công danh rồi mới về đón tôi. Dù sao thì quan thanh liêm vốn khó làm, mà tham quan thì tôi lại xem thường. Mà thôi, với tính khí của Vong Ngôn, bất khuất không cúi đầu, là đầu gối cứng rắn như tượng, sẽ chỉ làm tôi càng thêm lo lắng. Tôi chỉ muốn tìm một chàng trai tình sâu nghĩa nặng như phụ thân, chỉ đối tốt với một mình tôi, dành nhiều thời gian cho tôi một chút, vậy thôi.

Chọn một ngày lành tháng tốt, tôi và Vong Ngôn rút cuộc cũng bái đường thành thân trong sự chứng kiến của hàng xóm láng giềng, bắt đầu một cuộc sống mới. Vong Ngôn là phu tử của một trường tư thực, nhân rồi thì bán thơ bán tranh, hoặc là viết thư mượn. Tôi từ một cô gái tâm tính bướng bỉnh, cũng biết học cách lo liệu việc nhà, nhưng Vong Ngôn lại luôn sợ tôi mệt mỏi, vừa về đến nhà thì cái gì cũng đều tranh làm với tôi. Sợ tôi nhàm chán, chàng còn làm hàng rào vây xung quanh sân, trồng nhiều hoa cỏ, nuôi rất nhiều con gà con và vịt nhỏ.

Ban đêm, tôi thích nằm sấp trong lòng ngực chàng, nghe chàng kể chuyện xưa trong sách dã sử. Chàng hưng trí thì sẽ ngâm thơ cho tôi nghe, vừa lưu luyến vừa cần vành tai của tôi. Đêm xuân nồng nàn, liêu chiểu triền miên, không những không khổ cực mà còn tràn ngập niềm vui.

.
.
.
Thời gian trong nháy mắt đã qua hơn nửa năm, nha hoàn ở bên người là Tiểu Hương thỉnh thoảng sẽ lén lút sai người đưa tin tức ở trong nhà đến cho tôi biết. Bỏ trốn đi đúng thật đã làm cho phụ thân giận tím mặt, nhưng không có phái người tìm tôi, đem chính mình nhốt ở trong phòng một ngày một đêm. Về sau không cho phép bất luận kẻ nào nói chuyện về tôi, nghĩ đến là trong lòng rét lạnh, không còn ý định xem tôi là nữ nhi nữa.

Mới đây nghe được tin sức khỏe của phụ thân không tốt lắm, nghĩ đến chính mình đã không thể ở bên cạnh ông để báo hiếu, tôi cũng khó tránh khỏi lo lắng và hốt hoảng. Vong Ngôn thấy tôi trần trọc mất ngủ, râu rĩ không vui, hơn nửa đêm liền bế tôi lên, nói muốn đi ra bên ngoài ngắm hoa.

Dưới ánh trăng, liền nhìn thấy một dây hoa mẫu đơn như lửa đỏ một mảnh, rực rỡ mê hồn, còn được bao phủ một màu sáng bạc nhẹ nhàng, trong nét hoa lệ còn ẩn hiện một vẻ thần bí. Vong Ngôn rót một chén rượu, uống một hơi cạn sạch, đánh đàn cho tôi nghe khúc “Phượng Cầu Hoàng”. Tôi đưa tay đón gió, mỉm cười nhìn chàng, thật là mong mỗi đêm thời khắc này vĩnh viễn ngừng lại.

Vong Ngôn mớm rượu cho tôi, đề tôi vào khóm hoa mẫu đơn, trước kia chưa từng hôn tôi kịch liệt như vậy: “Nguyệt Lạc, ta hận không thể gặp gỡ nàng sớm hơn mấy năm về trước.”

Tôi thở hổn hển, bắt lấy ngón tay của chàng đặt lên miệng cắn nhẹ: “Chúng ta bây giờ không phải là rất tốt đấy sao? Mà có một ngày ta hồng nhan già đi, vậy chàng còn có thể yêu ta như thế này nữa hay không?”

Vong Ngôn thề thốt son sắt: “Dù sông cạn đá mòn, ta quyết sẽ không phụ nàng.”

.
.
.

Mây trở mình che mưa, cánh hoa mẫu đơn tầng tầng lớp lớp thấp thoáng đông đưa, lại nhẹ nhàng rũ xuống, trước mắt tôi là một mảnh mộng ảo. Một mỗi đến cực điểm, thiêm thiếp một lát rồi tỉnh lại, ánh trăng vẫn chiếu sáng trong, tôi đắp áo choàng của Vong Ngôn, gối đầu lên đùi của chàng, không có... một chút cảm giác lạnh lẽo, hoặc là khó chịu gì cả. Vong Ngôn luôn luôn chu đáo săn sóc như vậy.

Tôi mở to mắt nhìn chàng, chàng chỉ khoác một bộ áo trong, cánh tay lộ ra bên ngoài, trong tay cầm theo bầu rượu, ngẩng đầu uống từng ngụm từng ngụm. Một mùi thơm ngào ngạt say mê, trên gò má của chàng là một vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng mà tôi chưa bao giờ thấy qua.

Trên cánh tay của chàng có hai hàng sẹo, dù đã mờ đi, nhưng lại khắc sâu vào trong lòng của tôi, chưa bao giờ phai nhạt.

Đó là khi chúng tôi quen biết được ba tháng, tôi đối với Vong Ngôn đã là tình yêu sâu đậm, một lòng tha thiết. Nhưng chàng vẫn luôn kiêng kỵ thân phận tiểu thư của tôi, đối với tôi như gần như xa, có khi tránh né. Tôi đối với chàng trần ngập tò mò, hỏi lung tung mọi chuyện. Khi chàng nói với tôi, việc chàng thích nhất là vào sáng sớm, leo lên đỉnh núi để ngắm mặt trời mọc thì tôi lại nằng nặc đòi chàng phải dẫn tôi đi cùng, dù là ngắm mặt trời lặn cũng tốt. Chàng bất đắc dĩ, đành phải dẫn tôi đi ra ngoài.

Cuối cùng không ngờ rằng lúc trở về thì sắc trời đã quá tối, chúng tôi vô tình rơi vào bẫy của thợ săn, Vong Ngôn vì đỡ lấy tôi mà còn bị thương. Toàn ngọn núi tối đen, khắp nơi có thể nghe thấy tiếng kêu của những loài dã thú, tôi sợ hãi mà luôn khóc mãi. Ban đêm trời lại mưa to, Vong Ngôn đã ôm tôi thật chặt, an ủi tôi rằng những người thợ săn sẽ đến kiểm tra con mồi, đến lúc đó sẽ có người cứu chúng tôi ra ngoài. Nhưng mà đợi mãi vẫn không có ai, chúng tôi bị nhốt suốt ba ngày, tôi vừa đói vừa sợ, lại còn bắt đầu sốt cao. Vết sẹo trên cánh tay của Vong Ngôn là do bị chính tôi cắn mà thành, trong lúc mơ hồ, chàng một mực an ủi tôi, nói sẽ luôn bên tôi, muốn tôi uống nhiều máu của chàng để cầm cự đến cùng, rất nhanh sẽ được cứu trợ.

Về sau, cuối cùng cũng được người ta phát hiện, tôi hạ sốt, điều dưỡng một lát thì không có gì trở ngại. Nhưng mà Vong Ngôn lại mất quá nhiều máu, miệng vết thương nhiễm trùng sưng tấy, thiếu chút nữa thì phải bỏ mạng. Tôi đã khóc đến nỗi tâm can đều vỡ nát, phụ thân vào lúc đó cũng biết được chuyện của chúng tôi, tuy rằng có mời thầy thuốc tốt nhất đến chữa cho Vong Ngôn, nhưng cũng không có hứa sẽ tác thành cho chúng tôi.

Có lẽ, tình cảm đầu tiên tôi đối với Vong Ngôn là ưa thích và ngưỡng mộ, còn sau lần đồng sinh cộng tử ấy, mới là chân chân chính chính yêu đến tận xương tủy, thật tình sâu nặng, để tôi toàn tâm tin tưởng và gởi gắm. Cho dù có phải vứt bỏ toàn bộ thế giới, tôi cũng muốn cùng chàng ở chung một chỗ.

Dù cho Vong Ngôn có ca ngợi mỹ mạo của tôi như thế nào, thì tôi cũng chỉ biết đó là trong mắt người yêu, đối phương sẽ luôn giống như Tây Thi mà thôi. Diện mạo của tôi bình thường, nữ công gia chánh lại vụng về rồi tung rồi mù, cầm kỳ thi họa cũng học không tốt. Điều duy nhất so với các tiểu thư khác có tốt hơn một chút, đại khái cũng chỉ có thể nghĩ đến tài nấu nướng. Mặc dù có vài người hầu hạ, nhưng tôi cũng không để cho mười ngón tay chưa từng dính nước mùa xuân, tôi thường xuyên xuống bếp nấu ăn cho phụ thân. Cho nên hiện giờ, mỗi ngày trong lúc rảnh rỗi, đã luôn chế biến thức ăn để lấy lòng dạ dày của Vong Ngôn.

Chàng cầm đĩa lên, nếm thử món cá hấp tôi vừa mới làm, chân mày nhíu lên tán thưởng: “Tuy là món ăn giống, nhưng mà Nguyệt Lạc làm lại cảm giác không giống với hương vị của tiệm ăn bên ngoài.”

“Làm sao lại không giống đây?” Tôi cảm thấy đắc ý.

Vong Ngôn nhìn con cá trắng nõn trong mâm, mùi vị thơm ngát mà như vẫn còn đang run nhè nhẹ, lắc lắc đầu: “Nói không nên lời, chỉ cảm thấy thật mới mẻ, vị ngon tới cực điểm.”

“Thê tử của chàng tài giỏi như vậy cơ mà, vậy buổi tối hôm nay chàng có thể cùng nàng ấy đi xem kịch được hay không?”

Vong Ngôn trừng to mắt: “Chúng ta đã đi xem liên tục mười ngày rồi.”

Tôi cười khúc khích, không nghe lời, ở trong ngực chàng làm nũng: “Nhưng mà ta thật muốn biết về sau câu chuyện sẽ ra sao.”

“Nhưng ta đã kể cho nàng nghe rồi, chuyện xưa này ta cũng biết.”

“Không muốn, không muốn, chàng lại không có biết diễn.”

Vong Ngôn bắt đắc dĩ sờ đầu của tôi: “Được, được, được, sẽ đi cùng nàng.”

Nhưng vào ban đêm, khi vở kịch hay đang được trình diễn, thì người láng giềng vội vàng chạy tới báo cho tôi biết, trong nhà bị cháy. Tôi và Vong Ngôn vội vàng chạy trở về, mặc dù dập được lửa, nhưng ngôi nhà đã bị cháy hầu như hoàn toàn. Lửa là bùng lên từ phòng bếp, lúc ra khỏi nhà tôi còn đang hầm canh, có thể là bếp chưa có dập tắt hẳn, đống lửa văng vào đồng củi ở kế bên mà sinh ra hỏa hoạn sao? Ngôi nhà cố gắng vun đắp hơn nửa năm cứ như vậy mà bị hủy đi, bảo tôi làm thế nào mà không đau lòng, còn những ngân phiếu khi rời nhà mang đi, và rất nhiều những bức tranh thơ của Vong Ngôn nữa.

Vong Ngôn nhẹ nhàng an ủi tôi, nói người không có việc gì là tốt rồi. Tôi suy nghĩ thấy cũng phải, chỉ cần Vong Ngôn còn ở bên cạnh tôi, cả hai chúng tôi đều bình an, thì so với bất cứ điều gì cũng đều trân quý hơn.

*Vũ Nhi bát quái: Câu Vong Ngôn nói: “Ta mất hơn hai mươi năm mới tìm được nàng, làm sao có thể dễ dàng bỏ lại nàng mà đi đây?”

Là từ lúc sinh ra cho đến bây giờ, khi hơn hai mươi tuổi, hẳn mới gặp được nàng, chứ không phải giữa hai người có chuyện gì rồi hẳn đi tìm nàng hai mươi mấy năm^^. Điều này chắc các bạn cũng nghĩ ra, mình chỉ khẳng định lại^^.

3. Phần 2: Tỉnh Mộng

Phần 2: Tỉnh Mộng

Mỗi người đều cho rằng mình là diễn viên chính, một khi phát hiện ra bản thân chỉ sắm vai phụ, thì đó là khoảng thời gian thương tâm nhất.

.

.

.

Đảo mất một cái, lại là nửa năm trôi qua, Tiểu Hương đột nhiên đưa đến tin tức phụ thân bệnh nặng, tôi và Vong Ngôn vội vàng trở về Lâm Phủ. Gần một năm, phụ thân đã già nua đi rất nhiều, suy yếu ngồi ở đầu giường, vẫy tay gọi tôi lại. Tôi ôm cha khóc lớn, biết lỗi nhận sai, thế nhưng cha dường như lại không hề giận tôi chút nào, chỉ hỏi tôi có sống tốt không.

Bệnh tình của cha khi tốt khi xấu, kéo dài một tháng, vào đêm trước khi mất, cha dặn tôi nếu có chuyện gì phải đi đến Bạch Vụ Sơn tìm sư phụ Đan Tham. Sau đó cha trút hơi thở cuối cùng.

Tôi phải thu xếp hậu sự, còn phải giữ vững gia sản Lâm gia, trước kia phụ thân dạy tôi quản lý, nhưng tôi lại không có hứng thú. Song, Lâm gia không thể không có người kế tục, phụ thân cũng chỉ có thể trông chờ vào vị hôn phu của tôi, nhưng Vong Ngôn là một người không thích kinh doanh, tôi đoán đây cũng là một trong những nguyên nhân mà cha không hài lòng về Vong Ngôn. Dù cho phần lớn đều có quản gia lo liệu sắp xếp, nhưng những việc cần tôi quan tâm chú ý thì vẫn có rất nhiều.

Vong Ngôn tìm một học đường ở gần nhà để dạy học, cuộc sống của chúng tôi so với lúc trước dường như cũng không có biến hóa gì quá lớn, chỉ là tôi không còn nhàn nhã tự tại nữa. Cứ như vậy lại trôi qua ba năm, có thể là vì làm lụng quá mức vất vả mà thân thể của tôi đã kém đi rất nhiều, luôn ho khan, dường như bệnh cũ đã có dấu hiệu tái phát. Vào tháng Chạp bởi vì gió lạnh mà bệnh nặng một trận, nằm ở trên giường hơn nửa tháng.

Bỏ qua chuyện học đường, mỗi ngày ở nhà chăm sóc cho tôi, Vong Ngôn cũng không thể không bắt đầu tiếp nhận xử lý công việc trong phủ. Có đôi khi, tôi ước gì mình có một ca ca hoặc là đệ đệ thì tốt quá rồi, cũng thường xuyên nhớ về căn nhà nhỏ tại Uyển Thành, nhớ đến khi đó tôi có nuôi gà con, vịt con ở trong sân.

Mời rất nhiều thầy thuốc, nhưng bệnh tình không khỏi hẳn được, ho khan lại càng nghiêm trọng hơn, tôi còn thường xuyên bị ù tai, choáng váng, cả ngày ngủ mê man hỗn loạn. Ban đêm lại thường xuyên gặp ác mộng mà bừng tỉnh. Trong mộng đều là tôi bị bỏ mặc ở nơi đồi núi hoang vu, đã thú đến cạn đầu, chìm ửng đến mờ mắt. Tôi đau mà tỉnh dậy, nhưng một chút cũng không thể động dậy hay nhúc nhích gì nổi. Khi tỉnh lại, trán toát đầy mồ hôi, luôn luôn có cảm giác đã chết qua một lần rồi. Tôi trở nên giống như trẻ con, thích cổ tình gây sự, lời kéo dài hỏi Vong Ngôn, muốn chàng không được rời khỏi mình dù chỉ là một tắc. Chàng cho tới bây giờ cũng đều chiều theo ý tôi, nắm tay tôi tản bộ trong sân, tự mình xuống bếp sắc thuốc cho tôi. Vào lúc thời tiết đẹp, cũng đưa tôi ra ngoại ô cưỡi ngựa thả diều.

Bệnh tình của tôi mặc dù dần dần đã khỏi hẳn, nhưng thần kinh lại trở nên rối loạn, thường xuyên đau đầu, buồn nôn, xuất hiện đủ loại ảo giác khác nhau. Hơn nữa gần đây Vong Ngôn luôn vội vội vàng vàng đi ra ngoài từ khi còn rất sớm, đến tối khuya mới trở về, nói là chuyện làm ăn xảy ra vấn đề. Tôi thấy chàng mỗi lần trở về đều cả người mệt mỏi, sắc mặt tái nhợt, cùng với đau lòng thì thỉnh thoảng còn ngủ được trên người chàng có một mùi hương lạ. Kiểm lòng không được mà nghi ngờ chàng ở bên ngoài lẽ nào lại có nữ nhân khác hay không. Suốt một tháng như vậy, tôi khỏi bệnh không được bao lâu thì chàng lại bị bệnh, cả người đều gầy đi một vòng, nhưng mà ba ngày hai bữa vẫn kiên trì đi ra khỏi cửa. Tôi cho Tiểu Hương đi

theo chàng, Tiểu Hương trở về bẩm báo, nói là Vong Ngôn mỗi ngày rời khỏi cửa hàng thì lại đi đến một ngôi nhà xa lạ, tôi càng thấp thỏm lo âu.

Tôi vốn cũng không có mỹ dung tư sắc, hiện giờ thanh xuân cũng không còn lại gì nữa, xương gò má nhô lên, hai má hóp lại, da dễ tái nhợt và đáng sợ. Vong Ngôn có thể nào thay lòng đổi dạ với tôi hay không đây? Tôi vừa hận lại vừa đổ kỵ, trong tất cả những giấc mộng đều là những nữ tử áo hồng luôn quần quýt Vong Ngôn, mãi câu dẫn dụ hoặc chàng. Mà khi tỉnh mộng, lại phát hiện chính mình đang đứng ở bờ hồ sen, tay cầm thanh chủy thủ, tôi đã sợ tới mức thiếu chút nữa thì ngất đi.

Vong Ngôn mời thầy thuốc đến xem, bệnh mộng du của tôi càng ngày lại càng nghiêm trọng, lúc tỉnh lại đều là đang ở một nơi khác biệt, người trong phủ cũng dần dần truyền ra ngoài. Tính cách của tôi càng trở nên không ổn định, thường xuyên tức giận lôi đình. Bất luận Vong Ngôn có chăm sóc đồ dành như thế nào cũng vô dụng, đáng người ở trong mộng dần dần xuất hiện vào ban ngày, thường xuyên lơ ở xung quanh tôi và Vong Ngôn, mỉm cười xinh đẹp. Tôi mắng các nàng ấy, lấy đồ đạc ném các nàng, muốn các nàng phải cách Vong Ngôn ra xa một chút, những người hầu liên đồn đãi là tôi hóa điên rồi.

Tôi thật sự là chịu không nổi khi còn đa nghi như vậy, quyết định phải hỏi rõ ràng Vong Ngôn. Thế nhưng, ngày hôm đó chàng lại trở về rất sớm, làm một bàn lớn những món ăn mà tôi thích.

“Nguyệt Lạc, đã quên rồi sao? Hôm nay là sinh nhật của nàng mà, ta có lễ vật tặng cho nàng.”

Vong Ngôn mang theo cây nến đỏ, ở sau tấm bình phong diễn cho tôi một vở kịch múa rối thư sinh và tiểu thư bỏ trốn.

“Đẹp mắt không? Nàng không phải luôn luôn nhớ nhung lưu luyến đó sao? Ta học tròn một tháng, con rối này là ta tự mình làm. Nhìn xem, cái này có giống ta không, cái này có giống nàng không?”

Tôi bỏ nhào vào trong lòng Vong Ngôn là lệ rơi đầy mặt, thì ra hết ngày này qua ngày khác về muộn như vậy, tất cả đều là vì tôi, vậy mà tôi lại luôn hoài nghi chàng.

Biết chàng không thích buôn bán, tôi khuyên chàng có một số việc không cần quá chú trọng, sản nghiệp của Lâm gia lớn như vậy, cho dù có hao hụt cái gì thì cũng không sợ bị thất bại phá sản. Thế nhưng chàng lại lắc đầu, muốn được xứng đáng với phụ thân ở dưới tuổi vàng, càng không muốn bị những người khác coi thường.

Sau việc này, tinh thần của tôi cuối cùng cũng hơi an ổn, nhưng gần đây lại vẫn buồn nôn khó chịu. Tiểu Hương hoài nghi là tôi có thai mới mời thầy thuốc đến bắt mạch, tôi vừa nghe thì trong lòng liền phấn khởi, giữ vững tinh thần, muốn đích thân đi đến y quán.

Thầy thuốc chẩn đoán chính xác là tôi đã mang thai, tôi hận không thể bay đến bên cạnh Vong Ngôn để nói cho chàng biết ngay lập tức. Khi nghe được tôi là Lâm tiểu thư, thầy thuốc thuận tiện nhờ tôi mang vài thứ dược liệu về đưa cho Vong Ngôn, ông ta nói là chàng đã đặt mua chúng. Tôi vừa nhìn thì nhận ra tất cả đều là Đông Trùng Hạ Thảo, các loại nhân sâm tốt nhất, giá cả xa xỉ. Thầy thuốc nói Vong Ngôn hai năm trước đã bắt đầu thường xuyên đặt mua các loại dược liệu quý báu ở những tiệm thuốc bắc lớn.

Trong lòng tôi mơ hồ cảm thấy có gì đó không ổn, ở trong phủ cũng không ai cần một lượng thuốc bổ lớn như thế này. Suy đi nghĩ lại, đi đến kho kiểm tra, quả nhiên là rất nhiều dược liệu quý báu đã sớm bị Vong Ngôn lấy đi. Tôi một thân mồ hôi lạnh, tiến vào mật thất, cẩn thận kiểm kê, phát hiện rất nhiều những khối ước khối đất, châu báu ngọc ngà đều không cánh mà bay.

Trong lúc nhất thời đã hoảng sợ đến cực điểm, liên tưởng đến lúc tôi và Vong Ngôn mới gặp gỡ, gặp nạn, bỏ trốn, thậm chí là trận hỏa hoạn kia, dường như tất cả đều giống một vụ âm mưu sắp đặt. Một đêm không ngủ, sáng sớm ngày hôm sau, Vong Ngôn theo thường lệ tự mình đi xuống bếp làm cho tôi bữa sáng. Tôi lặng lẽ đi theo, lại nhìn thấy chàng từ trong ngực lấy ra một chiếc ống trúc, rắc bột phấn vào trong cháo của tôi. Nhịp tim nhất thời ngừng đập, da đầu tôi run lên.

.

.
.
Buổi tối, tôi tìm thấy cái ống trúc kia ở trong tủ quần áo, lấy bột phần ở trong đó ra, cầm đến chỗ kiểm nghiệm, người kiểm nghiệm nói cho tôi biết đó là thuốc làm từ hoa Mạn Đà La, có thể khiến cho người ta ảo tưởng hóa điên. Trong phút chốc này, cái gì cũng đều trở nên minh bạch rõ ràng, tôi gần như là sụp đổ, cả người lạnh như băng mà run rẩy lên, giống như bị một chiếc lưới lớn quấn chặt đến không thể thở được. Vội vàng vàng gọi Tiểu Hương đến, cho nàng ta rất nhiều bạc, dặn dò nàng ta ngay lập tức đi tới Bạch Vụ Sơn để tìm Đan Tham sự phụ đến xem bệnh cho tôi, sau khi trở về sẽ được trọng thưởng thêm.

Tiểu Hương bị dọa mà sợ gần chết, không chịu nhận tiền: “Chỉ cần là tiểu thư phân phó, Tiểu Hương nhất định máu chảy đầu rơi mà không từ nan, chẳng lẽ tiểu thư còn không tin được muội sao?”

Tôi ở trong lòng cười khổ, tin ư? Tôi đến bây giờ còn có thể tin ai đây?

Trả giá tất cả vì tình yêu mà chẳng qua cũng chỉ là một trò lừa bịp mà thôi, bị khiếp sợ và hoảng hốt vây hãm, tôi vừa oán lại vừa hận. Nhưng mà còn chưa biết phải làm như thế nào cho phải, thì Vong Ngôn lại ra tay trước một bước.

Đêm đó, cả hai chúng tôi đều lẫn lộn khó ngủ, hần đột nhiên ngồi dậy, hướng vào mặt tôi mà tung một nắm thuốc bột, thân thể của tôi liền không cử động được nữa. Hần châm ngọn nến lên, cầm lấy thanh chủ thủ Ngân Tỷ mà tôi luôn đặt ở bên gối đầu, ánh sáng lấp lánh chiếu lên mặt của tôi. Tôi mở to đôi mắt, bi ai nhìn hần. Thật sự không thể ngờ rằng, nhiều năm làm vợ chồng như vậy, hần lại có thể ra tay giết tôi!

Khuôn mặt dịu dàng tôi đã từng quen thuộc nhất, giờ phút này không lộ ra thái độ gì: “Nguyệt Lạc, nghe nói hai ngày nay nàng đã kiểm kê kỹ càng lại tất cả những khoản trong phủ, có lẽ toàn bộ cũng đã biết hết rồi, vì cái gì còn chưa hỏi ta?”

Hỏi cái gì đây? Sự thật rõ ràng đã như thế. Ta nếu như nói ra, thì thật sự sẽ không thể hy vọng văn hồi.

Trong mắt Vong Ngôn hiện lên một tia áy náy: “Nàng sớm hay muộn gì thì có một ngày cũng sẽ biết, chỉ là không nghĩ tới lại nhanh như vậy.”

Vong Ngôn, ta không phải là một nữ nhân gốc mà, cho tới bây giờ cũng không phải. Ta chỉ là quá yêu người, cho nên mấy năm nay mới nhìn không ra những dối trá và lừa gạt của người!

“Tuyên Tuyên, nàng ấy là người yêu thanh mai trúc mã của ta, cha mẹ chúng ta đều mất sớm, nhiều năm như vậy, luôn là ta chăm sóc cho nàng ấy.”

Tuyên Tuyên? Nàng ta tên là Tuyên Tuyên sao? Ta đột nhiên rất muốn biết nàng ta so với mình rốt cuộc là đẹp hơn bao nhiêu, mới có thể cho người đối với nàng ta như vậy, lại còn đối với ta thế này...

“Nàng ấy mắc phải bệnh lạ, phải tốn rất nhiều tiền để mua thuốc, ta không còn cách nào khác.”

Cho nên mới cố ý tiếp cận ta? Rất tốt đối với ta? Thậm chí còn cùng ta bỏ trốn? Thì ra, những lời thề non hẹn biển gì đó đều là giả?

“Nàng không cần phải nhìn ta như vậy! Giống như nàng là đại tiểu thư sống trong cảnh vinh hoa phú quý, vinh viễn sẽ không hiểu được hai chúng ta phải dựa vào nhau như thế nào mới sống sót, vinh viễn sẽ không hiểu được đối với nàng ấy mà nói, chỉ cần một lần ngấm mặt trời mọc thì đều xa xỉ biết bao nhiêu! Ông trời đối với chúng ta tàn nhẫn như vậy, vì sao ta không thể tàn nhẫn đối với nàng?” Vong Ngôn rống giận lên với tôi, trong mắt đều ngập tràn mâu thuẫn và thống khổ. Giờ tay chém xuống, Ngân Tỷ mạnh mẽ đâm vào ngực của tôi.

Tôi đau đến run rẩy một trận, vừa phun ra một ngụm máu tươi, vừa cười khổ. Lâm Nguyệt Lạc ta đời này đã làm sai chuyện gì, mà lại có một cục thế này? Nhà giàu bất nhân sao? Sinh ra ở Lâm gia là sai sao? Hay là yêu Thẩm Vong Ngôn là sai?

“Đứa... đứa nhỏ... Vong Ngôn, xin chàng, vì đứa nhỏ trong bụng...” Tôi thật sự cố gắng mở miệng muốn ngăn cản hần. Chỉ vì con của chúng ta, xin người có chút từ bi được không?

Vong Ngôn như bị sét đánh, không thể tin được mà nhìn tôi, liều mạng lắc đầu: “Đứa nhỏ?”

Tôi cố gắng muốn gật đầu, nhưng mà không thể nhúc nhích được, chỉ có thể cố gắng mỉm cười đối với hắn.

Thân thể Vong Ngôn kịch liệt run rẩy lên, trong mắt ngập tràn do dự và không đành lòng. Hắn cúi đầu nhìn vào bàn tay đầy máu tươi của mình, nước mắt từng giọt rơi xuống mặt tôi: “Nguyệt Lạc, đừng vội, ta không quay về được. Ta vốn không muốn thế này, vì ta biết nàng không thể nào để ta đón nàng ấy vào cửa. Cho nên bắt đầu thâm nghĩ để cho nàng thần trí không rõ, về sau, ta vẫn sẽ chăm sóc cho nàng thật tốt. Nhưng mà, nàng nếu đã biết, tất nhiên sẽ không chịu buông tha cho Tuyên Tuyên, ta chỉ có thể tiên hạ thủ vi cường. Nguyệt Lạc, nàng đừng hận ta...”

Nói xong, lại hung hăng đâm theo một nhát nữa vào tim tôi. Tôi thống khổ nhắm mắt lại, cả người chết lặng như một khối băng.

Thắm Vong Ngôn, ta ở trong lòng ngươi, chính là một người độc ác như vậy hay sao? Ngươi vì nàng ta, không quan tâm đến ta thì thôi, nhưng ngay cả cốt nhục mà mình sinh ra, cũng không cần ư?

“Nguyệt Lạc...” Hắn gọi tên của tôi, thử dò xét hơi thở của tôi, tiếp tục hung hăng đâm xuống một nhát thứ ba. Máu tươi sền sệt chảy tràn ra khắp người tôi, Vong Ngôn bế ngang tôi lên, ôm đến hậu viện ném xuống một cái giếng khô, sau đó dùng một tảng đá lớn chặn miệng giếng lại.

4. Phần 3: Mộng Diệp

Phần 3: Mộng Diệp

Có phải hay không, tất cả tình yêu trên đời này, kết cục đều chỉ có thể là phản bội?

Xung quanh là một mảnh tối đen, tôi chỉ biết trừng to đôi mắt nhìn trong bóng đêm. Chỉ trong chớp lát sau, đã nghe thấy tiếng kêu la “cháy”, hòa cùng với tiếng cồng chiêng gấp gáp báo hiệu. Đúng vậy, mọi người đều biết vợ của ông chủ vốn đã nửa điên nửa khùng, đối trá như thế, Vong Ngôn có thể có được một ngàn lời giải thích không chèn vào đâu được cho cái chết hoặc là sự mất tích này của tôi.

Tôi may mắn là hắn không có tìm một chỗ để chôn tôi đi, hoặc là chặt thành tám khúc, hủy thi thể, xóa dấu vết. Tôi đắm chìm trong bóng đêm, đã muốn quên đi cái gọi là đau khổ và sợ hãi này. Khi tỉnh khi mê, mơ mơ màng màng, giống như trở về thời kỳ hỗn mang, rồi lại không ngừng mơ thấy những ngày ở cùng Vong Ngôn một chỗ.

.
. .
.

Không biết là qua mấy ngày, rốt cuộc cũng có người đẩy tảng đá ở phía trên ra, ánh trăng bạc trút xuống đáy giếng, tôi thoáng nhìn thấy một màu đỏ tươi, nhẹ nhàng thở hắt ra.

Đan Tham sư phụ lần này là trong bộ dáng của một công tử trẻ tuổi, tuấn tú, nhưng mà nét cười trên mặt lại mang theo sự tùy tiện bất cần đời. Người như một chiếc lá đỏ dừng lại ở bên cạnh tôi, cứu tôi ra khỏi đáy giếng, rút ra thanh Ngân Tỳ vẫn còn cắm ở ngực tôi. Máu tươi phun ra tung tóe, nhưng rất nhanh đã ngừng lại, Tiểu Hương đứng ở phía sau người, đã sợ hãi đến ngất ngốc.

Tôi suy yếu và ủy khuất, cuộn tròn ở trong ngực người, thật lâu sau mới nói ra được một câu.

“Sư phụ, con đói...”

Đan Tham đưa tôi và Tiểu Hương rời khỏi Lâm phủ, quay về Bạch Vụ Sơn dưỡng thương. Tôi quay đầu lại nhìn, trong mắt đã khô khốc. Lâm phủ là nhà của ta, Vong Ngôn là tướng công của ta, bất kể có như thế nào, cũng sẽ không nhường cho kẻ khác!

Sư phụ Đan Tham xa cách nhiều năm là người kỳ quái nhất mà tôi biết được trên đời. Người là dược sư tốt nhất trong thiên hạ, cũng là họa sư giỏi nhất. Chẳng qua là người ta vẽ tranh cảnh, mà Đan Tham lại vẽ mặt nạ. Người thay khuôn mặt như thay quần áo, tôi chưa bao giờ biết được hình dạng thật sự của người là như thế nào. Người có đôi khi là nam nhân, có đôi khi cũng là nữ nhân. Tuy rằng có thu nhận vô số đồ đệ, nhưng mà luôn ở bên người thì chỉ có các loài động vật. Trước kia người thường nói lòng người không thể tin, tôi còn chưa hiểu, giờ đây khi biết rõ rồi thì đã muộn màng.

Tôi nói với người là tôi muốn báo thù, người liền tháo khuôn mặt của tôi ra, thay đổi bằng một khuôn mặt phụ nhân bình thường, màu da ngăm ngăm, đầy dấu chân chim và năm tháng. Mà tôi nhìn thấy da mặt của mình được người treo ở trên tường, ở bên cạnh là vô số những mặt nạ khác nhau, đôi mắt của bọn chúng im lặng nhắm chặt, giống như đang ngủ say bình thường.

Nửa năm sau, tôi lấy thân phận nữ đầu bếp trở về Lâm phủ, Vong Ngôn đã đón nữ tử tên Tuyên Tuyên kia dọn vào trong phủ, đối với bên ngoài đã thông báo đó là biểu muội bà con xa cần giúp đỡ, trong người mang bệnh nặng, một mình ở trong viện hẻo lánh, rất ít khi ra khỏi, cũng không có tiếp xúc với ai. Mà tôi vào đêm khuya bị chết cháy là ở trong thư phòng phía Nam, Vong Ngôn làm như vì cứu tôi mà cũng bị phỏng nghiêm trọng, nằm trên giường mất hai tháng. Dù cho có rất nhiều người không ngờ tới, nhưng bệnh mệnh du của tôi cũng đã bị truyền đi, người trong phủ đều biết, cho nên có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì cũng không có nhiều ngạc nhiên. Hơn nữa, thái độ làm người hiền lành của Vong Ngôn, không có ai là không thích. Mà cho dù có hoài nghi thì cũng không có ai tìm ra được sơ hở và chứng cứ gì.

Vong Ngôn so với trước đây càng trở nên tái nhợt và gầy yếu, thái độ lại luôn vội vàng, lo lắng không thôi, từ Nam đến Bắc mời hết danh y này đến danh y khác. Mỗi ngày đều tự mình đến phòng bếp sắc thuốc, lượng thuốc càng lúc càng lớn, tôi đoán chừng cô gái kia sợ là bệnh đã trở nặng, sống không được bao lâu nữa. Tôi luôn rất muốn nhìn thấy mặt của nàng ta, thường xuyên ẩn nấp ở sau bụi cây khóm hoa ở trong sân nàng ta ở. Nhưng mà cũng chỉ nhìn thấy cái bóng yếu ớt của nàng ta chiếu trên cánh cửa, còn nghe được Vong Ngôn đã dùng tiếng nói còn dịu dàng hơn lúc nói với tôi gấp trăm lần để nói với nàng ta, dỗ dành nàng ta vui vẻ.

.
. .
.

Mãi cho đến hai tháng sau, vào một buổi tối trăng tròn, Vong Ngôn dìu nàng ta đi ra ngoài tản bộ, tôi rút cục mới nhìn thấy nữ tử đã hủy cả đời của mình. Dưới ánh trăng, nàng không giống như chạm ngọc, không có một chút sinh khí. Tôi nói không nên lời cảm giác trong lòng lúc này là gì, chỉ là đang nghĩ, Vong Ngôn một đời này hầu như đều vì nàng ta mà sống, nếu như nàng ta mà chết, Vong Ngôn có thể nào cũng sẽ đi theo nàng ta hay không?

Vì thế tôi nhờ sư phụ đi xem bệnh cho nàng ta, lời nói của Quý Y có thể khởi tử hồi sinh trong truyền thuyết thì nàng ta sẽ tin. Tránh không cho Vong Ngôn biết được, sau khi sắp đặt đầu vào đó, Đan Tham hóa thân thành một ông lão tóc bạc đức cao vọng trọng kê thuốc cho cô gái kia, sau đó cầm lấy tờ giấy có ghi ngày sinh tháng đẻ của Vong Ngôn và thanh chủ tử Ngân Tỳ mà nói cho nàng ta biết rằng, cần có trái tim của người này để làm thuốc dẫn. Quý Y chỉ đứng chân ở nơi này trong ba ngày, cần nàng ta trong vòng ba ngày phải tìm cho được người này. Một lúc sau, ông ta liền đưa Diệc Thu và Tiểu Hương trở về Bạch Vụ Sơn trước.

Lúc trước Vong Ngôn thật sự có kể cho tôi nghe biết bao là chuyện tình yêu cổ tích đẹp đến động lòng người. Một người bệnh nặng khó khăn cũng không màng, người mà không xa lìa, không rời bỏ, thậm chí trăm cay ngàn đắng, nhẫn nhịn hết mực vì lợi ích toàn cục, cho đến cuối cùng còn không từ một thủ đoạn nào mà

động thủ giết người. Nếu tôi là người ngoài, thì đã sớm cảm động mà chết. Chỉ tiếc là, kẻ bị hy sinh lại chính là tôi.

Tôi yêu Vong Ngôn như vậy, nếu như hắn là người bị bệnh, tôi cũng sẽ không chút do dự vì hắn mà gả cho người khác, thậm chí, tôi cũng sẽ động thủ mà giết người. Tôi nỗ lực đứng ở lập trường của Vong Ngôn mà suy nghĩ, cố gắng dặn mình rằng đừng hận hắn. Nhưng mà kẻ đã từng thề non hẹn biển kia, lại đâm rách tình yêu và hạnh phúc của tôi bằng lưỡi dao lạnh như băng, và có cả đứa nhỏ trong bụng của tôi, tôi có thể nào không hận đây? Có thể nào không hận được?

Nhưng mà, ta sẽ không thương tổn người, Vong Ngôn, ta yêu người, ta không nỡ. Ta chỉ muốn nhìn xem, nữ nhân kia, có phải cũng yêu người giống như người đã yêu nàng hay không, có phải thật sự là đáng để cho người yêu hay không.....

Vào đêm thứ ba, tôi đứng ở ngoài cửa sổ, nhìn thấy cảnh tượng mà tôi đã dự liệu trong đầu cứ như vậy mà rành rành trình diễn. Tiếng nói, tiếng khóc, tiếng chén bát vỡ vụn, còn có tiếng bàn ghế bị lật đổ.

Vong Ngôn hỏi: Vì cái gì. Tôi ngơ ngác mấp máy cánh môi, cũng hỏi: Vì cái gì?

Giống như lúc trước Vong Ngôn diễn kịch bằng cái bóng, thân ảnh của Vong Ngôn ở trên cửa sổ lung lay, mà Tuyên Tuyên lại cầm thanh chủy thủ ở trong tay, cả người run rẩy, cuối cùng vẫn giơ lên cao, dùng sức đâm vào trong ngực của Vong Ngôn.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi Vong Ngôn, Quý Y nói cho ta biết, chỉ cần lấy tim của chàng làm thuốc dẫn thì bệnh nhất định sẽ khỏi hẳn. Thực xin lỗi, ta thực xin lỗi chàng, thế nhưng đây là cơ hội cuối cùng của ta, ta không muốn cứ như vậy mà chết! Ta không muốn!”

“Ta sẽ không để cho nàng chết, cho dù có chết cũng sẽ không để mặc một mình nàng, ta đã đồng ý là vĩnh viễn chăm sóc cho nàng...” Vong Ngôn ngã xuống, tôi có thể tưởng tượng giờ phút này hắn đã thống khổ và chật vật như thế nào khi cuộn tròn trên mặt đất.

“Nhưng mà chàng có biết ta mấy năm nay một mình chống cự ở trên giường bệnh đã phải chịu biết bao nhiêu thống khổ hay không, chàng lại cùng với người phụ nữ kia thành thân, mỗi ngày ở cùng một chỗ, dưới ánh mặt trời hưởng thụ ngọt ngào! Mỗi khi nghĩ đến chuyện này, ta đều hận đến nỗi không có cách nào hít thở được!”

“Ta cũng là vì nàng mà, ta và Nguyệt Lạc ở cùng một chỗ, ta còn ra tay giết nàng ấy! Thậm chí còn giết con của mình!”

“Ta biết, ta cũng biết... vậy chàng sẽ giúp ta một lần nữa được không Vong Ngôn? Ta không muốn sống như một cái xác không hồn, ta từ bỏ...”

Tôi nghe thấy tiếng khóc của Tuyên Tuyên, nghe thấy lưỡi dao sắc bén của Ngân Tỳ cắt qua da thịt, xuyên thấu qua xương ngực, nghe thấy Vong Ngôn như khóc như cười nói ra: “Tuyên Tuyên, kỳ thật nàng không cần phải làm như vậy, nàng chỉ cần nói với ta, cho dù có đưa tay moi trái tim ra cho nàng, ta cũng sẽ không có chút do dự...”

.
. .

Cánh cửa bị đẩy ra, dưới ánh trăng, cô gái cả người đầy máu nghiêng ngả lao đảo xông ra, khuôn mặt vốn xinh đẹp giờ đây lại nhăn nhó và quỷ dị, mà trong tay nàng ta, đang cầm một trái tim đỏ tươi như lửa nóng, vẫn còn đang đập thình thịch.

“Ta cuối cùng đã có thể nhìn thấy mặt trời, ta cuối cùng đã có thể nhìn thấy mặt trời...” Tuyên Tuyên vừa loạng choạng đi về phía trước vừa cười to, âm thanh này so với tiếng khóc còn thê lương hơn.

Tôi nghĩ, nàng ta thật sự đã hóa điên rồi...

.
. .
Ổ xung quanh một lần nữa khôi phục lại một mảnh tinh mạch, máu tươi cứ thế mà từ trong phòng chảy ra tận hành lang, tôi bước theo vết máu chậm rãi đi vào trong phòng. Vong Ngôn nằm ở cạnh cửa, hai mắt trũng lớn, trống rỗng vô hồn nhìn lên phía trên, thân thể bởi vì đau đớn mà không ngừng run rẩy.

Tôi ngồi xổm xuống mỉm cười nhìn hắn: “Vong Ngôn, Vong Ngôn, là ta đây, ta là Nguyệt Lạc. Ta không chết đâu, ta đã trở về, ta đã nói là vĩnh viễn muốn cùng người ở chung một chỗ. Nhưng mà ta đã thay đổi khuôn mặt, người sẽ không ghét bỏ ta chứ. Nếu như ghét bỏ, thì ta lại tiếp tục xin Đan Tham sư phụ đổi trở lại, hoặc là đổi thành một khuôn mặt xinh đẹp hơn, được không? Đáng tiếc là cục cưng đã không còn, không sao, chúng ta sau này vẫn còn có thể sinh ra mà, có đúng hay không?”

Vong Ngôn như bị búa tạ đánh vào, rốt cuộc cũng phục hồi tinh thần lại, không thể tin được mà nhìn tôi. Tôi không biết nét mặt của tôi có phải là điên cuồng giống như Tuyên Tuyên hay không, chỉ có thể thật sự dịu dàng mà vuốt ve khuôn mặt của hắn, làm yên lòng hắn.

“Vong Ngôn, người rốt cuộc đã biết chưa? Bị chính người mình yêu nhất sát hại, thậm chí là rành rành moi tim ra, rốt cuộc là đau đớn tới mức nào?”

Tôi mở vạt áo ra, trên ngực trắng như tuyết có ba nhát dao hẹp dài, đáng sợ và xấu xí.

“Vong Ngôn, làm sao người ra tay được vậy? Người yêu người đàn bà kia, đối tốt với nàng ta là không sai. Vậy chẳng lẽ ta yêu người, đem tất cả đều trao cho người thì lại là sai lầm ư? Ta luôn nghĩ mãi, ta rốt cuộc còn chưa đủ tốt chỗ nào, mà lại khiến cho người một chút do dự và lưu luyến cũng không có. Những lời người nói với ta, người đều quên rồi sao? Hay là trên đời này, thật sự tất cả kết cục tình yêu để chỉ có thể là phản bội?”

Vong Ngôn run rẩy cánh môi, ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn tôi nói không nên lời, máu trên ngực hắn đã dần dần ngừng lại. Tôi nhặt Ngân Tỳ ở trên mặt đất lên, nghiêng đầu lại, mở to đôi mắt mà hỏi hắn:

“Người có biết ta làm đồ ăn cho người, vì cái gì lại ăn ngon như vậy không? Bởi vì đây là Ngân Tỳ, nó là con dao vĩnh viễn không thể đoạt mạng người khác. Dù cho ta có cắt rơi đầu cá, hay là chặt đứt đầu gà! Dù cho có băm thành từng miếng, từng miếng nhỏ, thì mỗi một miếng thịt đó đều vẫn như là còn sống, tươi ngon nhất. Người nói xem, đồ ăn như vậy, có thể không ngon được sao?”

Tôi che miệng cười, từ trong ánh mắt của Vong Ngôn đã nhìn thấy khuôn mặt dữ tợn của mình, giống như quỷ Dạ Xoa.

“Cho nên, dù cho người có đâm thủng ngực của ta, hay là nàng ấy moi lấy tim của người đi, thì cũng sẽ không chết. Chúng ta đều không chết, nhưng mà miệng vết thương lại không bao giờ lành lại được!”

“Người nhìn đi, người vẫn còn là của ta, Vong Ngôn, không ai có thể cướp người đi. Ta không cần tim của người, nó cho tới bây giờ cũng chưa từng thuộc về ta, giờ đây, ta chỉ muốn người vĩnh viễn ở bên cạnh ta...”

Tôi ôm Vong Ngôn mà gào khóc, nước mắt hòa mới máu mà loãng ra, từng chút một chảy vào miệng vết thương, thấm vào trong tim của tôi.

*****_ HẾT _*****

*Vũ Nhi: Đối với mình mà nói, từ ở chương đầu tiên, à không, từ ở câu đầu tiên của truyện, mình lại hoàn toàn tin tưởng hắn là một người thâm tình, một người chồng lý tưởng.

Sau đó, đọc hết phần 1, tiếp tục nghĩ theo cái lối mòn đơn giản, tình yêu giữa hai người bọn họ khó khăn trắc trở đến thế, chắc là họ sẽ vượt qua được hết những thử thách mà thật sự hạnh phúc bên nhau.

Ngờ đâu, câu đầu tiên của phần 2 lại làm mình cảm thấy kỳ lạ.

Fresh Quả Quả rất khéo, dẫn dắt cảm xúc của người ta đến đỉnh điểm, bởi vì trước khi sự thật được bóc trần, lại có một sự kiện ngăn là hắn đi sớm về muộn, cuối cùng lại vì nàng vui lòng mà múa rối. Hắn nói, hắn học 1 tháng.

Như vậy, mình lại càng tin tưởng là hắn thật lòng, cho đến khi hắn rắc thuốc hại nàng, mình vẫn nghĩ là hắn có chuyện bí mật gì đó, vì nàng mới làm, mua thuốc bổ, vợ vết tiền của của Lâm gia, mình vẫn tin hắn.

Cho đến khi hắn nói thật mọi chuyện, mình mới hoàn toàn ngộ ra được...

Thảm kịch là, nàng lại chính là nhân vật phụ trong tình yêu của hắn. Hắn ích kỷ, tàn nhẫn, vô lương tâm... mình kinh hãi không ngừng.

Tim của hắn, không thuộc về nàng, nàng không cần, nàng sẽ chiếm cả người của hắn. Mình rất thích nàng, đến là khâm phục. Thật sự không thể trách nàng yêu mà si, yêu mà ngốc. Nguyệt Lạc là nhân vật đặc biệt của mình nha.

Lại thêm một truyện tâm đắc, vì lúc mình edit chương 1, mình đã rất muốn đặt tên truyện của “Thật Lòng”, nhưng mà khi hoàn, mình lại cảm thấy có vấn đề lớn. Các bạn đọc đến đây cũng biết vì sao rồi đấy. Nàng cũng thật lòng yêu hắn, nhưng hắn không có yêu nàng. Đó là điều quan trọng nhất.

Hắn có rung động với nàng, hắn thương nàng, nhưng đó không phải là yêu.

Ở phần 1, hắn hối hận vì không thể yêu nàng, đó là lúc hắn nói: Ta hận không thể gặp gỡ nàng sớm hơn mấy năm nữa.

Mà hắn tàn ác như vậy, cũng chỉ vì hắn không yêu nàng.

Truyện ngắn của Quả Quả luôn khiến cho mình có rất nhiều cảm xúc.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dao-tam>